EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

Opinió | 24 | Actualitzat el 14/09/2015 a les 10:45

Valents per vocació

Â
Aquesta setmana TV3 ("la teva") ha tornat a donar veu al seu germà pobre: el teatre, en una gala ("Catalunya aixeca el teló"), televisada i televisiva, que ha evidenciat el potencial creatiu del nostre territori. Valents i valentes que, lluny de deixar-se acovardir per la premissa que dedicar-se a la interpretació és feina de molt guany espiritual però poc econòmic, han apostat per deixar-se arrossegar per aquesta disciplina i omplir, any darrere any, els teatres del territori d'emocions. No puc fer res més que admirar aquesta professió, a vegades excessivament idealitzada, que crec que té més llums i ombres del que ens imaginem i que està sent maltractada pel malefici de l'IVA cultural, que no ajuda, ni de lluny, a un sector que educa i posiciona el nostre país al món (sigui quin sigui el país en el qual vulguem estar).

Admiro als actors i actrius que surten dia darrere dia interpretant personatges difícils o poc agraïts, que s'enfronten al repte de fer riure quan no passen per un bon moment o que aposten pel gènere teatral en un context en què, aquest no és, ni de lluny, el gènere més ben pagat. De fet, admiro, en general, les persones a qui no fan por els reptes i que aposten per dedicar-se a allò que senten, lluny de convencionalismes socials. Sense pors i amb decisió.

Recordo quan vaig estudiar la carrera de periodisme. Eren moltes les veus que deien que no era, ni de lluny, la professió del futur. I, probablement, no s'equivocaven, segons el panorama actual (contractes escombraria, poc reconeixement social, horaris "flexibles" a la llarga...). Explicaven que tenia moltes més sortides una carrera en Administració d'Empreses i Econòmiques o qualsevol altra disciplina de la branca científica (podríem discutir-ho). El cas és que vaig passar-me els quatre anys de carrera coneixent ments brillants que estudiaven administració o econòmiques pel simple fet de "tenir un futur", tal com se'ls havia adoctrinat a casa. No sabien què fer, no tenien vocació, ni intuïció, ni tan sols ganes de fer colzes, simplement volien assegurar-se un bon sou a final de mes "in saecula saeculorum". Durant quatre anys els vaig sentir parlar de probabilitats i xifres inconnexes, intentant entendre els números i poc connectats al món que seguia girant. Sentir-los era una dosi descontrolada de somnífers, que aguantava amb el millor dels somriures.

No em malinterpreteu; estudiar econòmiques no és dolent, sempre que sigui això el que es vulguis fer.

Vaig tenir la sort, en el seu moment, que a casa van apostar per la meva vocació i, lluny de desanimar-me, van ajudar-me en el camí difícil que gairebé tots emprenem un dia, quan hem de decidir què serem quan siguem grans. Al final, a casa, van entendre que la millor elecció era deixar que, en el camí, fos quin fos el futur (negre, blanc o verd festuc), pogués ser feliç. Una oportunitat que, a la llarga, m'ha permès descobrir que, a la vida, no hi ha res que es faci amb més entusiasme i amb més ganes que allò que interessa de debò. El futur i les oportunitats no venen donades, però són més fàcilment localitzables i assumibles si existeix l'energia i l'empenta d'aquell que vol menjar-se el món.

Ja sigui darrere la pantalla d'un ordinador o damunt un escenari. Cada dia, per a tots, comença i acaba una nova funció.